

Ὁμως γιατί θυμώνετε με τοὺς Ῥωμιοὺς, Φραντζέζοι;
 μή κι' ὁ Βουδούρης 'στὸν Φουρνὴ δὲν ἔκανε τραπίζι;
 μήπως κι' ὁ γέρο-Κορνῶνας εἰς ἐσχάτην εὐκλείαν
 ἐμβρόντητος δὲν ἦκουσε φωνῆς ἐκ τῆς Γαλλίας;

Μήπως ἂν τῶμα κάποτε Γερμανικὰ λουκανικά
 τὰ λούσα μας κι' ἡ γλῶσσα μας δὲν εἶναι Παρισιάνικα;
 κι' ὅταν κι' ἔδω παρῆξεναι κι' ἀλλόκοτα τυχαῖον
 κι' ὁ κόσμος ἀπορήσῃ,
 δὲν λέμε τότε πῶς αὐτὰ συγγνώστα συμβαῖνον
 καὶ μέσα 'στὸ Παρίσι;

Μήπως παχῦτατα γαλιὰ
 'στὸν τόπο μας δὲν τρώετ;
 μὴ τὴν θερμὴν μας ἀγκαλιὰ
 καὶ σήμερα καὶ τότε

μὲ πάθος καὶ καρφύκτυπο σὲ σὰς δὲν τὴν ἀνοίγαμε;
 μὴ τίλος ἀλλὰ Γαλλικὰ 'στὸν πόλεμον δὲν 'φύγαμε;

Κι' ἂν ὠφῆθ' ὑπὲρ τῶν Ἀγγλοῦν τῶν Ἑλλήνων ἡ κραυγὴ
 πιθανὸν ἀγάπη τὴσσι ἐκ καλοῦ νὰ μὴν τοὺς 'βγῆ,
 κι' ὅσο σκούζεις γιὰ τοὺτους καὶ 'στὸν Κρούγερ πᾶμε κόντρα
 εἶναι ὁδοὺς γιὰ τοὺς Μπίερες μίπως φθάσον μετ' στὴ Λόντρα.

Ἄλλ' ἂν γίνῃ τίποτε κακοῦ
 κι' ἂν τοὺς Ἀγγλοὺς ὀλοὶ κλαῖνε,
 ἐγὼ πάντα θὰ φωνάζω
 πὺς αὐτὰ γιὰ τοῦτο φταῖνε,
 ποὺ δὲν ἤθελαν νὰ πάρουν 'στῆς Ἀγγλίας τοὺς στρατοὺς
 καὶ Ῥωμῶν σταυραετοὺς.

Ὁ καιρὸς ἐπιγίγει, δούλοι... σῆκο 'γρήγορα, κυρὰ,
 γιὰ τὸν μπάλο τὸν καινούριο πᾶσ' εὐθὺς τὸν κωμπαρᾶ,
 μὲς 'στὴ σάλα γύρω γύρω νὰ γενῇ καὶ γαλαρία
 καὶ καμπόσα θεωρεία.

Ἡ Φασ.—Μόλις ἔμαθαν καὶ πάλι πῶς θὰ δώσωμε χορὸ
 'σηκωθῆκαν 'στὸ φτερό,
 κι' ἔχω τόσας ἐπισκέψεις κι' ἔχω τόσας παρακλήσεις,
 μὴτ' ἐμένα νὰ ξεχάσῃς. μὴτ' ἐμὲ νὰ λησμονήσῃς, ο
 κι' ἐγὼ λέγω σ' ὄλους κι' ὄλαις, ντυλικάτε μου μαρι,
 εὐχαριστω, εὐχαριστω, μὰ τὸ σπῆτι δὲν χωρεῖ.
 Ὁ Φ.—Μὴν ξεχάσῃς νὰ καλέσῃς κάθε νοῦ πολιτικό,
 καὶ πρὸ πάντων κάθε κόμμα, ποὺ λιμᾶζει νησιτικό.

Ἡ Φ.—Τὶ δουλειὰς καὶ τί μιμλιέται!... μοναχὴ βου δὲν
 [προσβαῖνο,

ἔρχομε καὶ κατὶ δούλους, ποὺ κυττάζουν σὰν χαζοί,
 πῆγαίνε 'στὴν Περικλέτου νὰ τῆς 'πῆς πῶς τὴν προσμένω
 τὰς προσκλήσεις τοῦ χοροῦ μας νὰ τῆς γράψωμε καζὶ.
 Τὶ χαρὰ μου, τί χαρὰ μου!... πᾶλο γιὰ τὴν ντουζλέτα,
 πάει γρήγορα σαποῦνι νὰ λουστρήσῃ τὰ παρκέτα.
 Ὁ Φ.—Τὶ δουλειὰς, τί φασαρίες!... γιὰ τὴν Περικλέτου
 μὴν ξεχάσῃς καὶ τοὺς Πρίστεις. [τρέχο,

Ἡ Φ.— 'Στὸν κατάλογο τοὺς ἔχω.
 Ὁ Φ.—Καὶ τὸν Ἄγγλο καὶ τὸν Γάλλο νὰ καλέσῃς παρεμβῆς,
 πρίστεις μὲ τὰς προσκλήσεις μήπως παρεξηγηθῆς.

Δὲν ἐπιθωμῶ καθόλου 'στὰς παρούσας συμφορὰς
 ὁ καινούριος μπάλος νάχῃ συνεπείας σοβαρῆς.

Ἡ Φ.—Μὴ σὲ μέλη μὴ σὲ μέλη, πάω γιὰ τὴν ντουζλέτα,
 σὺρε 'πὲς καὶ τὸν μπακάλη νὰ μᾶς σταίηλ σπερματώστα.

Ὁ Φ.— Μὰ μὲ τοῦτα καὶ μ' ἔκεινα
 μὴν ξεχάσῃς, Φασουλίνα,

κι' ὄλους 'πῆγαν 'στὸ Παλάτι καὶ 'στὸν Παρνασσὸν τὸν μπάλο.

Ἡ Φ.—Μὴ σὲ μέλη, κι' ὄλους κι' ὄλαις μετ' στὴ λίστα θὰ τοὺς
 [βῆλο.

Ὁ Φ.—Μὰ 'στῆς τόσαις φασαρίαις καὶ 'στὰ ντράβαλα τοῦ
 τοῦ παράφρονος κι' ἐξάλλου, μπάλου,
 ἔχω κι' ἕναν βρωμιόδηχα καὶ φυσᾶ καιρὸς νοτιάς,
 πλὴν ποσῶς μὴ λημονήσῃς
 ν' ἀναφέρῃς 'στὰς προσκλήσεις

ὅτι πρέπει νὰλθουν ὄλαις μὲ κοστούμι τῆς φωτιάς.
 Φέλω δηλαδή νὰ γίνῃ κατακόκκινος χορὸς
 καὶ σὰν ταῦρος νὰ μουγγρίω μὲ τὸ χρωμα τοῦ πυρός.

Ἡ Φ.—Κύτταζε, κτυποῦν τὴν πόρτα...

Ὁ Φ.— Βίζιταις μᾶς ἦλθαν πάλι...

θὰ μᾶς στρίψουν τὸ τσερβίλο, μῆλο μου καὶ πορτοκαλί.
 Σῆκο, πρόσταζε τοὺς δούλους, ἀναστάτωσε τὸ σπῆτι,
 κι' ἐγὼ πάω, Φασουλίνα, 'στὸν Ζωρζὴ Δρομοκαίτη,
 γιὰ νὰ 'πῶ τὸν Τσιριγῶτῃ νὰ τιμῆσθ' ὄχιως ἄλλο
 τὸν καινούριο μας τὸν μπάλο.

Ἡ Φ.— Ναι, νὰ τρέξῃς σὺθωρεϊ,
 μὰ κι' ἐγὼ, μὲν σὲρ μαρι,
 προσκλητήρια θὰ στείλω σὲ πολλοὺς καὶ σὲ πολλοὺς,
 ποὺ χρωστοῦν τὸν Τσιριγῶτῃ καὶ τῆς κάθε Μιχαλοῦ.

Ὁ Φασουλίης, ὑπόδειγμα πολίτου, πηγαίνει νὰ δηλώσῃ τὸ σκυλί του.

Ὁ Φ.— Νάτο τὸ κανακάρικο, τραβώντας σὰς τὸ φέρω,
 καὶ τοῦτο φόρο τοῦ λοιποῦ θὰ δῆν' 'στὸ Καυβέρο.
 Ἔλα, βρε Γκιουλι, 'στὸν Ἐφρακ, κι' ἔμπρός του σοῦζα μείνε,
 κυττάτε τὸ κεφάλι του κι' ἔκεινο του τὸ βλέμμα,
 λαγωνικό σὰς φαίνεται, λαγωνικό δὲν εἶναι,
 τῆς Νέας Γῆς σὰς φαίνεται, κι' εἶναι τῆς γῆς μας θρέμμα.

Νάτο τὸ κανακάρικο... δὲν εἶναι 'στὰ καλά του
 καὶ πάσχει πρὸ καιροῦ,
 κι' ἔμπρός μας δειχνεῖ ντεκολοτὲ τ' ἀφάρτα κόκκαλά του
 σὰν ντάμα τοῦ χοροῦ.

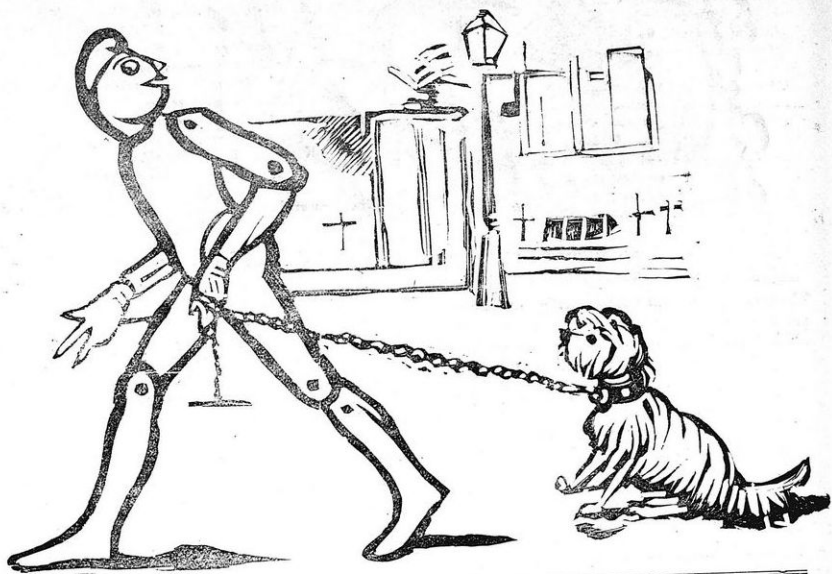
Ὅταν τὸ θερὶξ' ἡ πείνα
 δὲν ἀκούς γὰυ καὶ γρίνα,
 δὲν χαϊδεῖς, δὲν θωπεῖς σὰν τὸ γύρω σκυλολόγι,
 μόνον ἂν τοῦ ὄσῃς τρώγει.

Καὶ γι' αὐτὴν τὴν συστολὴ του καὶ γι' αὐτὴν τὴν ἀφασία
 σκύλος λέγεται κοῦτος
 κι' ἔχει μείνει σκελετός...
 σὰν πεινᾶς καὶ δὲν γαυγίζεις κατανατῆς γιὰ τὰ Μουσεῖα.

Βρε σκυλί μου, τοῦ φωνάζω, τὸ φιλότιμο ν' ἀφήσῃς,
 ποῦφαγε τὸν Κυβερνήτη, πρὶν τρισάθλιος φορφήρ,
 πλὴν αὐτὸς 'στὸνς μαχλαδῆς τὴν ἰσχυρότητα τοῦ σέρνει,
 μήτε φῶλα δὲν τὸν πᾶνει, μήτε μπόγις δὲν τὸν πᾶνει,
 καὶ 'στὸνς νόμους ὑποκύπτει καὶ τοὺς φόρους τοῦ πληρώνει,
 κι' οὔτε Βουλευτὴ δὲν ἔχει κι' οὔτε μπάμπρα 'στὴν Κρόννη.

Σὲ σκλαβώνει μὲ τὸ μάτι μόλις στρέψῃς νὰ τὸν ὄσῃ,
 δὲν λιγόνεται γιὰ σκύλους ὅπως ἄλλοι ἀναίετοι,
 ἂν καὶ σκύλος, μὰ δὲν ἔχει κινικόνο κι' ἀχρεῖον ὄρα,
 τοὺς ὄμοιους του τιμᾶ,
 φαίνεται αἶνιγμα καὶ γίγροσ,
 Γκιουλι τὸν λένε καὶ βρωμᾶ.

Κι' ἂν τοῦ λούσου σκύλος εἶναι καὶ σκυλί τοῦ ραγιατοῦ,
 μὰ γιὰ νὰ φηγοπληρώσῃς
 ἔρχομαι νὰ τὸν δηλώσω

γιά φρουρά και βερδιστόρο του ξυλίνου μου σπητιού,
 σάν κι' εκείνους, που δηλώνουν τους άδρους των σκύλακας
 γιά Κερβίρους φύλακας.

'Ω: τοιούτον τόν δηλώνω, και γιά τούτον τρείς δραχμαίς
 γράψετε πώς σάς όφειλω,
 δέν μέ φθάνουν τόσο φόροι και 'στό βρόντο πληρωμαίς,
 έχω τώρα και τόν σκύλο.

Νάτο τó χαριτωμένο... τó τραβώ κι' εκείνο κλαίει,
 κι' άπ' όπίσω του γαυγίζου τόσο σκύλοι λυσσαλείς,
 τόν θυμόνουν, δέν θυμόνει, τόν λαγκάνουν, δέν πονεί,
 τού κουνούσα τήν ουρά των, τήν ουρά του δέν κουνεί,
 κι' όπως έχει καταστήσει τίποτο ρόδο και μπουμπουκι
 δέν φοβάται νά λυσάξη και νά πάη 'στόν Παμπουκλή.

Νάτο τó χαριτωμένο... κανενός δέν γλείφει χέρι,
 μήτ' έμένα τού δεσπότου, τού κυρίου Φασουλή,
 και γι' αυτόν τόν φόρο τώρα γαιριά, σκιρτά και χαιρεί,
 πώς εύτύχως νά γίνη Συνταγματικό σκύλι,
 κι' όπωσδήποτε και τούτο μέ τους σκύλους τούς χορτάτους
 τού λοιπού θά συντελήση 'στό περίσσευμα τού κράτους.

Σήκω, Γκιούλ, υπερηθάνω, και μη στέκης ταπεινός,
 έξεπλήρωσες τó χρέος Συνταγματικού κυνός.
 Πάμε τώρα, κι' έρωτίλας μη φερμάρις τās νυμφίαις,
 και 'στους χρόνους τής τριχούσης κυνικής φιλοσοφίας

έπρεπε, καλή μου σκύλε, που σε διακρίνει γλώσσι,
 έσύ νάλθου τόν άφέντη τόν σκυλισίο νά δηλώσης.

Τούτο πρέπει νά τó κάνουν κι' έλλοι σκύλοι γνωστικοί
 πριν νάλθου νά τους δηλώσουν άφεντάδες κυνικοί.

'Αμέσως σπεύδει κι' ό «Ρωμφο» πρós όλους ν' άναγγείλη.
 πώς προσφιλής συνάδελφος και δυνατό κονδύλι,
 ό Βώκος ό Γεράσιμος, τόν προσεχί τόν Μάρτιον
 θά βγάλη Περιοδικόν ποικίλων, πλήρες έρτιον,
 έγκλειον τών γραμμάτων μας τήν κίνηση εν γένει,
 μ' έξόφυλλον χρωματιστόν εις τού μαχός θά βγαίνη.

'Ετήν ζάλη τής Πρωτοχρονιάς και μέσ 'στό τράκα τρούκα
 'βγήκαν Γλυκοχαράγματα τού Σπύρου τού Ματσούκα,
 ποιήματα νεώτατα, λαχαριστά, ποικίλα,
 που και τó πνεύμα συγαίνου και τής καρδιάς τά φύλλα.

Νά κι' έσημερις ή «Πόλις»,
 που τήν βγάζει ό Μανώλης,
 ένας νέος τρωαδούρος, όπου τώρα περιοδίζει
 'στό ορισμόπληκτον έκίνο της 'Ασίας 'Αϊδίνι,
 κι' έβγαλε και Καλαντάρι, και 'φωμάξαν όλας κι' όλοι:
 εμορά γεγά σου, κύρ Μανώλη».

Τó γραφειον τού Ρωμηού μας, παραλίπα πατριώτου,
 άριθμός τριαντατρις, εις τόν δρόμον τού Διδότου.